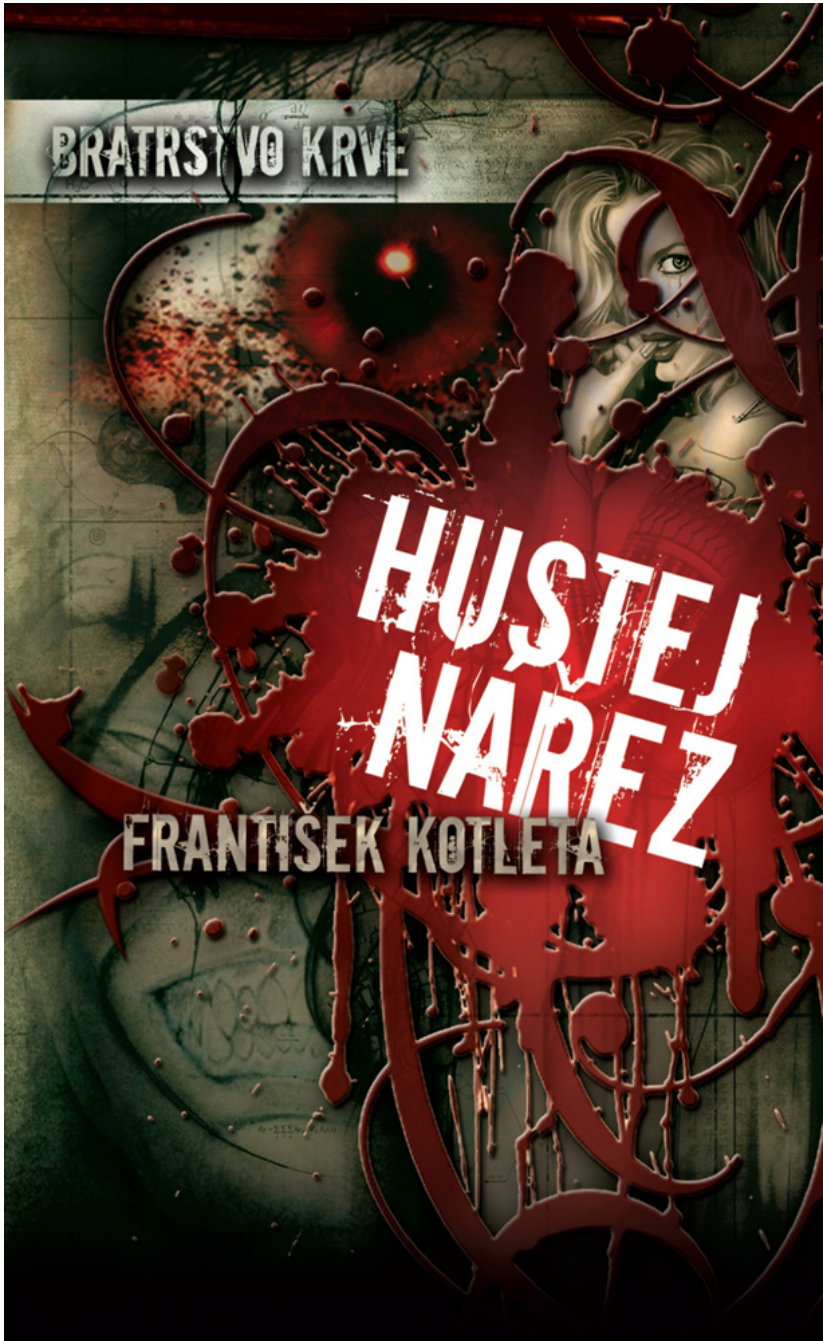

BRATRSTVO KRVE

HUŠTEJ NAREZ

FRANTIŠEK KOTLETA

Obsah

Bratrstvo krve: Hustej nářez	6
Bratrstvo	23
Veronika	48
Kateřina	113
Petra	169
Sangot	259
František Kotleta -	441
Alternativní konec	
- Nikdy	
nezveřejněný!!!	
Fantasyplanet.cz - První	459
rozhovor s Františkem	
Kotletou	
Fantasyplanet.cz - Druhý	466
rozhovor s Františkem	
Kotletou	
Časopis Pevnost - Bulvární	471
zpráva o Františkovi	
Kotletovi	
Časopis Pevnost - Recenze	473

knihy

- Časopis Pevnost - Rozhovor s 480**
Františkem Kotletou
- Fanzin Camelot - Rozhovor s 493**
Františkem Kotletou
- Ukázka z knihy Živí a mrtví 498**
od Miroslava Žambocha

Speciální elektronická verze knihy Františka Kotlety: Bratrstvo Krve: Huste nářez.

V této speciální elektronické verzi najdete:

František Kotleta - Bratrstvo Krve: Huste
nářez

František Kotleta - Alternativní konec - Nikdy
nezveřejněný!!!

Fantasyplanet.cz - První rozhovor s Františkem
Kotletou

Fantasyplanet.cz - Druhý rozhovor s Františkem
Kotletou

Časopis Pevnost - Bulvární zpráva o Františkovi
Kotletovi

Časopis Pevnost - Recenze knihy

Časopis Pevnost - Rozhovor s Františkem
Kotletou

Fanzin Camelot - Rozhovor s Františkem
Kotletou

Ukázka z knihy Živí a mrtví od Miroslava
Žambocha

Za přípravu bonusů děkujeme partnerům

Fantastickému portálu www.fantasyplanet.cz

Časopisu Pevnost

Fanzinu Camelot

A samozřejmě Frantovi Kotletovi, kterého jsme museli vydírat, zdrogovat a prosit, aby uvolnil alternativní konec této jedinečné knihy. Díky Franto!

Partneři bonusové části

František Kotleta: Bratrstvo krve: Hustež nářez
Ilustrace na obálce a frontispis: Lukáš Tůma
Vydal Klub Julese Vernea Praha, v roce 2010
Adresa redakce: Matechova 14, Praha 4, 140 00
Elektronickou verzi vydal klub Julese Vernea
Praha

ve spolupráci s freetim(e)publishing, s. r. o.

František Kotleta Copyright 2010

Cover Lukáš Tůma Copyright 2010

Publisher Klub Julese Vernea, Praha Copyright
2010

Electronic publisher freetim(e)publishing, s. r. o.

Copyright 2012

Bratrstvo krve: Hustej nářez

Věnováno Jiřímu Kulhánkovi a všem jeho zničeným i přeživším motorkám.

Tahle kniha je tak trošku pocta a tak trošku ...

Ale to všechno už přece dávno víš, ty starej parchante.

Dotaz na stránkách Daemon.cz:

Wojto, chtěl bych se stát spisovatelem a veškerý svůj volný čas věnovat psaní knih. Můžete mi něco poradit do začátku?

Jo, najdi si holku. Wojta

Bratrstvo krve: Hustej nářez

„Mluv, zmrde,“ řekl jsem snad už po stočtyřicátéosmé.

Vaněk ležel na zemi, nahé tělo pokryté prasečími výkaly a močí. Z rozbitého nosu mu tekla krev, která se mísila se sračkami a chcankami a dodávala mu dokonalé dekadentní vzezření.

Prasata kvičela hrůzou. Vaněk mlčel.

Kopl jsem ho do varlat. Zkroutil se do polohy plodu a pak sebou cukal bolestí ve sračkách jako když malé děti dělají motýlka ve sněhu. Jenže tohle byla spíš mandelinka bramborová.

„Mluv, zmrde,“ řekl jsem po stočtyřicátédeváté.

„Ne... nevím... neznám ji... prosím... nic nevím,“ promluvil konečně Vaněk.

Kopl jsem ho do čelisti. Cákanec krve ohodil plesnivé dřevěné hrazení chlívku. O pár pikosekund jej následovaly dva zuby. Možná za to mohl můj upíří sluch, třeba to byla halucinace,

ale slyšel jsem jak o hrazení cinkly a pak žbluňk, do prasečích sraček.

Zase nic. Realitní makléři mají mnohem tužší kořínek, než jsem čekal. Možná mají nějaké speciální školení, jak lhát, zapírat a vydržet případné mučení.

Vaněk byl zmrd.

Vychcanej malej hajzlík. Prodával zfušovaný baráky chudákům, kteří se na celý život zadlužili, aby měli kde bydlet. Když jim po prvním dešti začalo zatékat do obýváku a následně kvůli tomu plesnivět zdi v dětském pokoji, hrál Vaněk mrtvého broučka jako z Karafiáta a z jakýchkoliv reklamací se dokázal vykrotit.

Nedokázal jsem pochopit, co na takovém podčlověku mohla Kateřina vidět. Vždycky si vydržovala podobných hajzlíků, tunelářů a podvodníků desítky. Živili ji, kupovali dárky a slintali, když jim ukázala nahý kolena. Tohle ta holka uměla dokonale. Dokonce i mě si kdysi omotala kolem prstu. Jenže to už je dávno. Víc než pět set let. Bylo jí šestnáct, nejkrásnější a nejmíň špinavá a zavšivená děvka v celé Praze.

„Už mi s tebou došla trpělivost, ty bezpáteční prase. Máš poslední šanci. Kde je Kateřina? Co se s ní stalo? Víme, že šla včera za tebou.“

„Já nic nevííím,“ zaúpěl majitel společnosti Garntreality.

Levačkou jsem si ho přidržel za vlasy a pravačkou mu nahmatal koule. Malý špinavý varlata. Penis se mu scvrkl strachem. Kdyby neměl koule, myslel bych si na první dotyk, že je to ženská se zduřelým poštěvákem.

„Áááááááááááááá!“ řval realitní makléř. Měl proč. Pravačkou jsem mu rozdrtil varlata na kaši.

„To máš za všechny, kterým jsi v životě prodal zfušovaný baráky. Na každého jednou dojde, hajzle,“ šeptal jsem mu do prasečími sračkami zasviněného ucha. Jo, morální ponaučení do života, to je moje.

„Utište ho, Herr Bezzemek, nad kopcem jsem zahlédl kolotoč!“ zařval na mě zpoza dveří Gerhard.

„Stačí říct, Herr Gerhard,“ zamumlal jsem a trochu Vaňka přidusil. Přestal křičet a vyděšeně na mě poulil ty svý modrý podvodnický očička, z nichž mu tekly slzy jak hrachy. Díky nim měl

alespoň pod očima trochu čisto.

„Máš poslední šanci říct mi, co se stalo s Kateřinou. Jinak zemřeš.“

Nevyhrožoval jsem. Mluvil jsem pravdu. Konečně to Vaňkovi došlo.

„Udal jsem ji na policii. Večer si pro ni přijeli. Obklíčili hotel, kde jsme se sešli. Deset jich zabila. Policajťů. Jenže kartani tam poslali svoje vojáky. Poškodila pár strojů, ale dostali ji. Já, nemohl jsem jinak. Vypsali odměnu. Velkou. Deset miliónů. Všechny peníze vám dám. Vážně úplně všechny.“

Dál už jsem ho neposlouchal. Ono ani nebylo co. Jedním trhnutím jsem mu vyrval jazyk. Vaněk padl na kolena a z pusy mu tekla krev. Potřeboval jsem si vybit vztek. Nejen že kartani chytili mou Dceru, ale navíc znají naše ksichty a už na ně stačili vypsát odměnu.

Koukal jsem na tu trosku a přemýšlel, co mu ještě urvat. Z koulí měl paštiku, stačilo jenom dodat provensálské bylinky a dala se natírat na chleba, penis jenom na ozdobu, o jazyk přišel. Ještě něco by to chtělo.

Zabíjet ho nebudu. To by měl chlapec moc

snadný. Smrt je milosrdnej kámoš. To život mrzáka, to je pravé žůžo pro takovou svini.

Vybil jsem mu ještě všechny zuby, zlomil mu přitom čelist a urval po čtyřech prstech z každé ruky. Nechal jsem mu palce. Jsem koneckonců lidumil.

Teklo z něho krve jak na upířím mejdanu za starých časů, ale vůbec mě to nerajcovalo. Možná to bylo těma prasečíma sračkama všude okolo, nebo jen starostmi o Kateřinu.

Než začala kartanská invaze, neviděl jsem ji dvě stě let. Jenže pořád to byla moje Dcera. Já jsem ji stvořil, já jsem jí vdechl Život. Je to proradná, prodejná, marnotratná a věčně nadržaná mrcha, ale jsem její Otec a nesu za ni před klanem zodpovědnost.

„Měli bychom vypadnout. Máme, co jsme potřebovali,“ vytrhla mě z úvah Veronika. Celou dobu mého výslechu kouřila jedno cigáro za druhým. Ani nešpitla. Odhodila na skučícího Vaňka hořící špaček cigarety, poslala mu vzdušný polibek na rozloučenou a otočila se k východu.

V tu chvíli vskočil do dveří Gerhard. Padnul

do sraček a skluzem ujel asi deset metrů po břiše. Měl jsem zprvu chuť mu za tuto dokonalou ukázkou sračkového klouzání zatleskat, ale když začaly do dveří a severní stěny prasečáku bušit kulky, došlo mi, že to neudělal kvůli své nešikovnosti, ani pro naše pobavení.

XXX

„Tři kolotoče. Asi dvacet kartanů a padesát lidí, policajti v neprůstřelných vestách,” oznámil Gerhard německy. Normálně s námi mluvil v naší mateřštině, protože jsme byli dva Češi na jednoho Němce, ale když byl v úzkých přecházel do němčiny. Pořád mu v ní zněl ten strašlivý germánský přízvuk. Nechápu, že se ho nedokázal za skoro dva tisíce let zbavit.

Jak je možné, že nás tady kartani vyčenichali? Ledaže by předpokládali, že půjdeme po Vaňkovi, a napíchli si ho jako vysílačku.

Jasně. Tak proto byl celou dobu tak sebevědomý. Tušil, že si jej vyzvedne kavalerie. Bohužel pro podvodníčka makléřička, pozdě.

Kateřina evidentně neměla svůj den, když ji

chytli. Pořád nás totiž podceňují. Poslat na nás dvacet kartanů v bojových skafandrech, padesát lidí a jenom tři své létací talířky, kterým jsme kvůli jejich vizáži říkali kolotoče? To si myslí, že jsme jenom nějakí nabušení lidi s dobrým výcvikem? Něco jako seržanti z Cizinecké legie s divnými zuby? Jediný pokrok udělali v tom, že už na nás přestali zkoušet stříbrné kulky. Jak tahle parta idiotů mohla ovládnout tuhle planetu, to fakt nechápu.

Sebral jsem z okenního parapetu své dva milované exempláře Desert Eagle a pás s útočnými granáty. Veronika už byla nachystaná. V levé ruce Eagle, v pravé katanu. Už s ní odřela pár končetin nejednomu kartanovi. Tahle ocel snad vydrží všechno.

„Nevezmeme raději roha?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Hovno,“ odpověděl rázně Gerhard. „Poslední, před kým jsem bez boje zdrhal z bitevního pole, byl Markus Aurelius a tenhle chlapík už hnije v hrobě zatraceně dlouho.“

Gerhard se po vachrlatém žebříku vyšplhal na půdu. My s Veronikou jsme se krčili v jednom z chlívků a sledovali jsme jak kulky vytrvale hvízdají okolo nás. Dřevěné dveře už byly proděravěné jako cedník na nudle. Polovina prasat už to má za sebou. Druhá zoufale pobíhá ve svých chlívčích a kvičí.

Policajtům ani kartanům se dovnitř moc nechce. Raději střílí naslepo a doufají, že nás zbaví života, aniž by nás zahlédli.

Veronika si zapálila cigáro.

Palba utichla.

I přes kvičení prasat a tichoulinké praskání hořícího tabáku v cigaretě jsem zaslechl kroky. Nějaký kartan v bojovém skafandru se blížil k prasečáku.

Zajímalo by mě, jestli si někdy mimozemšťané pustili film Robocop. V těch svých mašinkách totiž vypadali úplně stejně. Teda až na to, že měli ke dvěma nohám čtyři ruce a v každé z nich bouchačku. Ty malinkatý žlutý padesáticentimetrový svině si hověly uvnitř robokopů. Své skafandry ovládali dokonale. Měli rychlejší postřehy než sebelepší člověk.